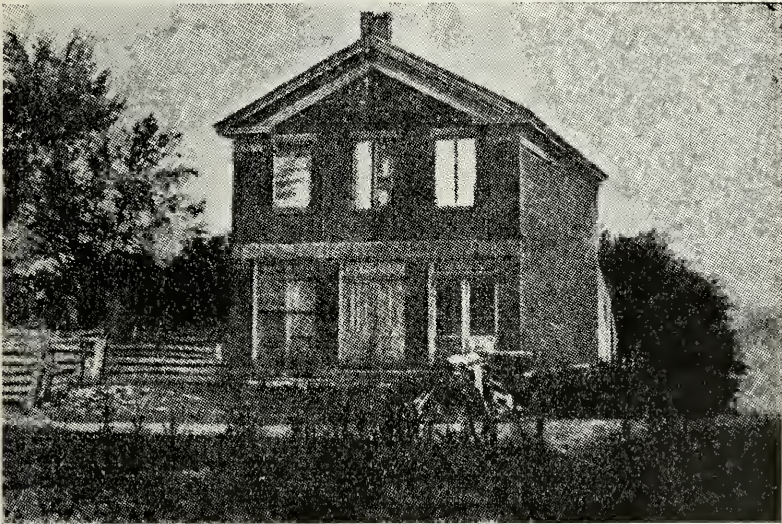

Huset, hvori Den kvindelige Hjælpeforening blev stiftet den 17. Marts 1842.

15. MARTS 1939
88. AARGANG

NUMMER 6
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 6. | 15. Marts 1939 | 88 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —
Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør
Orson B. West,
Medredaktør
Adresse:
Priorvej 12. København F.

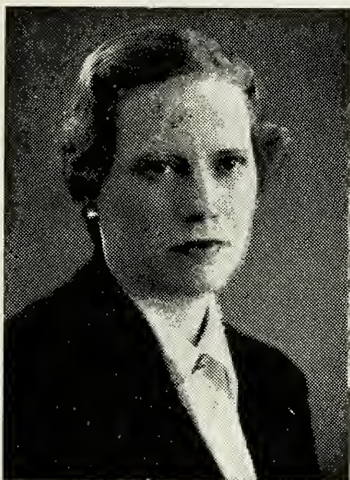
OLAF MORTENSEN, BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Den kvindelige Hjælpeforenings Fødselsdag

af Gertrude R. Garff.

Naar vi endnu engang fejrer Aarsdagen for Den kvindelige Hjælpeforenings Stiftelse, føres vi i Tankerne tilbage til den første Organisation i Nauvoo. Vi ved, at Profeten Joseph Smith den Dag stod foran den første Hjælpeforenings Medlemmer og fortalte dem, hvad han ventede af dem; store Maal og Opnaaelser blev fra den Dag ventet af Organisationen. Hvor langt er vi i Den danske Mission kommet i Opfyldelsen af disse Maal? Fødselsdage er Milepæle, og det vil være interessant at se tilbage over det forbigangne Aar og se, hvorvidt Den kvindelige Hjælpeforening har haft Fremgang eller om der har været Stilstand.

Gertrude R. Garff

Som Leder af de kvindelige Hjælpeforeninger i Den danske Mission er jeg glad ved at at kunne konstatere, at Den danske Missions kvindelige Hjælpeforeninger har haft Fremgang. I 1938 forøgedes Medlemstallet ikke, men derimod var Tilstedeværelsen ved Møderne højere i næsten hver Gren. Sidste Aar blev der anvendt henimod 1000 Kroner til Fordel for trængende. Der blev givet ca. 700 Kroner ud til almindelige Formaal som Underholdning, Gaver etc. Der blev indbetalt flere Aarskontingenter end forrige Aar, og hver Gren havde Besøg af Medlemmer af Hovedbestyrelsen. I de fleste Grene var Ændringer i Kredslærerindesystemet til Gavn. De gamle og syge er blevet besøgt. Under det gamle System blev de meget ofte forsømt, og det er *dem*, der trænger til Besøg.

Den kvindelige Hjælpeforenings Rapport for det forløbne Aar er et Bevis paa, at »de nøgne er blevet klædt — de sultne mættet og de sorgfulde trøstet«. Vi kan fejre vor 17. Marts med en Følelse af Tilfredshed for det vi har opnaaet og et Ønske om Fremgang til næste Aarsdag.

Der er mange Maader, hvorpaa vi kan forbedre vore kvindelige Hjælpeforeninger, hvad vore Rapporter ogsaa viser. Vor første Opgave er at faa flere Medlemmer i Overensstemmelse med Hovedbestyrelsens Ønske. Dermed mener vi aktive Medlemmer, som vil hjælpe os, og som vi kan hjælpe. Ikke-aktive Medlemmer skulde opmuntres til at blive aktive igen og faa Del i de Velsignelser, der venter paa dem. Der er mange andre Maader til Fremgang, som jeg ikke skal komme ind paa, men som Medlemmer af Den kvindelige Hjælpeforening maa vi altid være med til at gøre vor Organisation bedre.

Det er et Privilegium at faa Del i Den kvindelige Hjælpeforenings Aand og Velsignelser. De, der aktivt deltager i dens Program, som har en Idé om Organisationen som et Hele er stolte ved at kunne sige: »Jeg er Medlem af Den kvindelige Hjælpeforening.«

Tanke og Udvikling

af K. Johansen

For at Mennesket kan leve under evig Udvikling — er det nødvendigt — det til Stadighed lever under Paavirkning saavel af en positiv som negativ Karakter.

Tiden gaar sin ubønhørlige Gang — Slægt efter Slægt fødes og dør efterladende den jordiske Klædning og Minderne om deres Eksistens til en ny Slægt — medtagende sin Livskraft, fyldt af denne Verdens Erfaringer og Kundskaber.

Men Tidens Kværn gaar stadig sin støtte Gang — stedse malende den Føde — der betyder Udviklingen af Kundskaben om godt og ondt for Menneskeheden.

Menneskene har altid følt sig draget mod det ukendte — ligesom Jernet drages mod Magneten — og mange — ja alle ved, at det, der eksisterer i Dag er fra Begyndelsen hentet paa Fantasiens Overdrev. Ligesom det lille Skaldyr »Koralen« er det fundamentale i sit Samfund — »Bærekraften« — saaledes er og »Tanken« — Fantasiverdenens Begyndelse — for Menneskenes Vedkommende.

Med Udvikling og Oplysning af det menneskelige Samfund for Øje — boltrer Opfinderen sig først i Tankens Fantasiverden — søgende at skabe et Helhedsbillede af en bestemt Tankerække— og hermed bekræfte, at alt bliver skabt aandeligt før timeligt, — er dette først lykkedes —

at skabe et Helhedsbillede — har vi, hvad der i daglig Tale kaldes en Teori — og Chancen er der — men der er endnu langt tilbage; taalmodig afprøves Teoriens Holdbarhed paa Erfaringens snørklede Veje, og først naar Erfaring er bygget paa Erfaring, naar vi frem til Stadfæstelsen, om de i Fantasiverdenen opstaaede Tanker er Sandhed eller ej — nemlig Kendsgerninger.

Tanken er altsaa det fundamentale i Menneskenes Tilværelse, der udviklet gennem Praktisering, fører os frem til Erkendelse af Livets evige Sandheder.

Et stadigt tilbagevendende Spørgsmaal, der gør sig gældende: »Hvorfor er vi her?« bliver mere og mere paakrævet at undersøge i en Tid, hvor alt synes at nærme sig sit Kulminationspunkt, hvor Jorden vaander sig i Barselsnød i sine Bestræbelser for at føde en ny Jord, der ikke skal besudles af den onde »Paavirker«, som i sine sidste fortvivlede Krampetrækninger har udgydt hele sin bedske Galde over den eksisterende Jord og dens Indvaanere.

Der findes to Modsætningens Poler, hvis Eksistens her paa Jorden er en Kendsgerning, som intet Individ vil benægte — og som kæmper om Herredømmet over Menneskenes Sjæle — den gode og den onde Magt — hver ledet af Personlighederne Gud og Satan — henholdsvis paavirkende Menneskenes fri Vilje til Opnaaelsen af evig Udvikling i Fred, Glæde og Kærlighed eller evig Udvikling i Uro, Sorg og Had.

Søg og bed om Guds Naade

af fhv. Præsident Alma L. Petersen,

Hvis der er noget, som Jordens Folk trænger mere til end noget som helst andet, er det Guds Aand.

Vi er sat her paa Jorden for at berede os til noget større, og i denne Livets Skole spiller vi en eller anden Rolle i Livets store Drama, ja, vi er alle aktive Deltagere. Hvor godt hver især udfører sin Rolle afhænger af os selv, og hvor meget af Herrens Aand, vi er i Besiddelse af, medens vi udfører vor Del i dette jordiske Liv.

Gud er altid rede til at velsigne os med sin Aand, hvis vi vil holde os nær til ham. Der er blevet skrevet:

Vid dette, at hver eneste Sjæl er fri
At vælge sit Liv, og hvad han vil være,
For der er givet en evig Sandhed,
At Gud ikke vil tvinge noget Menneske til Himlen.

Vi ser af dette Vers, at det staar os frit for at vælge vort eget Liv. Hvis vi søger efter Guds Aand, vil den blive givet os. Præsident Heber C. Kimball har klogt sagt: »Du kan ønske dig Velsignelser og deri indbefatte hver god Ting, du kan tænke paa— baade i Himlen og paa Jorden — og det vil gaa i Opfyldelse, hvis du gør ret.«

Hvilken vidunderlig Forjættelse og Velsignelse, der er blevet givet os, og den eneste Maade, hvorpaa vi kan gøre ret er, naar vi er i Besiddelse af Herrens Aand.

Jeg vil fortælle en lille Historie, som jeg vilde ønske mine kære Læsere vilde tænke over; det er en sandfærdig Historie, og den bringer Pointen bedre frem, end jeg kan gøre. Det er en Historie, som mange ikke vil tro paa, og nogle vil endog gøre Nar af den, men det gør det naturligvis ikke til en Usandhed, men jeg tror snarere, at disse ikke har Guds Aand hos sig, for hvis de har, vilde de ikke latterliggøre hellige Ting.

For ikke saa mange Aar siden vilde Brigham Young besøge Wilford Woodruff, og det var en Dag, da Wilford Woodruff var paa Vej for at holde en Konference. Medens de red sammen, spurgte Wilford Woodruff, om Præsident Young vilde tale til Forsamlingen. »Nej,« sagde Brigham Young, »det er ikke min Opgave. Men jeg er kommet for at se, hvad du lærer dem.« Præsident Woodruff spurgte da Brigham Young, hvad han skulde lære Folket, og Præsident Young svarede: »Lær Folket, hvordan de skal faa Herrens Aand.«

Det er nu 15 Maaneder siden jeg forlod Danmark, og det er derfor jeg benytter Lejligheden til at skrive nogle faa Linier til eder og opmuntre mine kære Brødre og Søstre til at komme i Besiddelse af Guds Aand. Søg den tidligt og sent, og naar I faar den, hold da fast ved den. Det vil da være let for eder at udføre eders Del i Livet.

Gud vil velsigne alle Mennesker, der vil tjene ham og holde hans Bud. Mit Ønske i Aaret 1939 og gennem Fremtiden vil være, at I altid maa være i Besiddelse af Herrens Aand.

Forandring i Konferencerne.

Koncerten ved København Distrikts Konference vil blive afholdt Lørdag Aften den 15. April Kl. 20 i Stedet for den 14.

De kendte „Harmony Singers“ fra Sverige vil være til Stede for at synge. Sammen med dem vil være den svenske Missisionspræsidents Frue, Søster Virginia B. Larson.

Den kvindelige Hjælpeforening en tjenende Organisation

af Amy Brown Lyman.

Den kvindelige Hjælpeforening er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tjenende Organisation. I 97 Aar har den med aldrig svigtende Kærlighed og Energi udført dens Arbejde og Mission.

Den har ikke alene hjulpet dens egne Medlemmer og beriget deres Liv, men den har hjulpet utallige Tusinder, som har set hen til Organisationen for Opmuntring og Oplysning saavel som for praktisk Hjælp. Den har været et skinnende Lys for et Bjerg, kastende dens velgørende Straaler paa alle, som kommer indenfor dens Rækkevidde.

Der er mange Grunde til denne store, menneskekærlige Organisations Sukces. Dens hele Aand og Atmosfære er tiltrækkende. Dens Formaal er værdige. Dens Idealer er høje. Den giver sine Medlemmer ubegrænsede Muligheder for Udviklingen af deres menneskekærlige Instinkter. Den giver dem Lejlighed til at udvikle Evnen til at udtrykke sig og til personlig Udvikling. Dens Arbejdsmetoder er af stor Virkning. For alle disse Fordele og Velsignelser er Medlemmerne meget taknemmelige.

Foreningen har haft meget Held og stor Fremgang i dens Arbejde. De Faktorer, der er af væsentlig Betingelse for Fremgang for enhver Organisation har bestandig været til Stede, nemlig: Hengivenhed til Sagen, Loyalitet, Enighed, Villighed til at udøve Tjeneste.

Medlemmerne er Sagen meget hengiven og er til alle Tider villige til at gøre et personligt Offer for den. De synes at være mere interesserede i dens Fremgang end i nogen personlig Opnaaelse i Forbindelse med den.

De er loyale overfor Organisationen og dens Ledere, baade de lokale og andre. Der er saa mange Stillinger og Embeder i Foreningen, og Skrifterne er saa hyppige, at praktisk talt hvert Medlem før eller senere faar en eller anden Stilling. De lærer paa denne Maade Ansvaret, der er forbundet med at have en Stilling og Betydningen af Samarbejde. Der findes i Dag i denne demokratiske Organisation 8.594 Bestyrelsesmedlemmer, 24.860 Kredslærerinder og 7.128 Klasseledere — ialt 40.582.

Tidligt lærte disse Kvinder Betydningen af Enighed. Efter at Planer og Programmer er blevet gennemgaaet og antaget, arbejder Medlemmerne forenede sammen. Saa nøje og tæt arbejder de sammen og udøver deres Anstrengelser,

at det at se dem i Virksomhed minder en om Arbejdet i et stort Symfoniorkester, der virker næsten som eet Individ.

Foreningens Kvinder er villige til at uddanne sig med det for Øje: at tjene deres Medmennesker. Det kan være Tjeneste af vidtforskellig Art. Det kan være Klasseundervisning, litterært Arbejde, Syning, Husholdning, Børneopdragelse og socialt Arbejde.

Saa mange Muligheder for Udvikling bliver Medlemmerne til Del gennem Organisationen, at det ikke er underligt, at den er elsket af dem.

Kvinder er blevet forandret og næsten omdannet gennem Den kvindelige Hjælpeforening. Mange, der til at bebegynde med har været altfor ængstelige til at tage Del i noget som helst, er igennem Studium, Anstrengelse og Øvelse blevet dygtige til at føre en underholdende Konversation, glimrende Bestyrelsesmedlemmer og Klasseledere og fremragende Individer. De har lært meget om, hvorledes de skal faa det mest mulige ud af Livet, hvorledes de skal indrette sig efter deres Omgivelser, og hvorledes de skal omgaas hinanden.

I Aarenes Løb har man arbejdet paa to store Programmer — Velgørenhed og Uddannelse. Mellem de senere interessante Foretagender i Foreningen er Projektet med Familie Skriftlæsning, som har været en stor Sukces. Det ledes af lokale Embedsmænd, men foregaar i Hjemmet. Hensigten med dette vigtige Projekt er at stimulere Interessen for at læse i Skriften i Hjemmet af Familien, som er gaaet tilbage med forrygende Fart i de sidste faa Aartier. Valgsproget er »Tilbage til Skriften«.

Der har sandsynligvis ikke været nogen Bevægelse siden Den kvindelige Hjælpeforenings Organisation, som er blevet modtaget med større Begejstring. Organisationens Medlemmer saa straks dens Værdi. De indrømmede ærligt, at Nutidens Kvinder er langt mindre kendt med Bibelen end deres Mødre og Bedstemødre. De var enige om, at det vilde være meget inspirerende at faa Familien til at læse og studere den hellige Skrift systematisk sammen.

Rapporter viser, at Resultaterne har været enorme. I Tusinder af Hjem læses Bibelen nu dagligt. I en Organisation i Californien med 50 Medlemmer blev der paa en enkelt Maaned læst 1241 Kapitler. Det var gennemsnitligt 24 Kapitler for hvert Medlem — næsten et Kapitel hver om Dagen. En anden Gren rapporterede, at 90 pCt. af Medlemmerne var med i dette Arbejde. I en Gren i Europa fortalte en Moder, at hendes Mand har givet sit Minde til at bruge 15 Minutter hver Aften til Læsning i Bibelen sammen med Familien.

Kvindernes Reaktion overfor denne Bevægelse »Tilbage til Skriften« er typisk for deres Indstilling. Det er en Demonstration af deres Dygtighed til at erkende en Trang, deres Villighed til at paatage sig et Arbejde og deres Evne til at fuldføre det.

Et Tilbageblik paa Den kvindelige Hjælpeforening

af Annie Wells Cannon.

Det var i Nauvoo i 1839 de fattige Sidste Dages Hellige, der havde været Genstand for de grusomste Forfølgelser og drevet ud af deres Hjem i Missouri, fandt et Tilflugts- og Hvilested; her skabte de under demokratiske Forhold en By, saa magisk i dens Vækst, at den i Løbet af kort Tid blev en af de mest fremskredne og indflydelsesrige Byer i Staten Illinois. Nauvoo var en smuk By med dens dejlige Hjem, Haver, Forretningsbygninger, en malerisk Milits og Begyndelsen til et prægtigt Tempel.

Det var i disse yndige Omgivelser Profeten Joseph Smith organiserede Den kvindelige Hjælpeforening den 17. Marts 1842.

Bragt ind i Verden og organiseret af en Guds Profet, hvis inspirerende Lærdomme i de forløbne Aar har udkrystalliseret sig i Idealer, som har velsignet Titusinder, staar Den kvindelige Hjælpeforening som et Symbol paa stadig Fremgang i Forstaaelsen af menneskelige Behov, saa vel aandelige som materielle. Fra Begyndelsen var det ikke Meningen, at Den kvindelige Hjælpeforening blot skulde være en Fattig-Institution, men i lige Grad uddannende og filantropisk i Velgørenhedens videste Omfang, saa vidunderligt forklaret af Apostlen Paulus.

I sin sandeste Udvikling symboliserer Foreningen den oprigtige Kærlighed til Gud; den tilskynder dens Medlemmer til at elske deres Næste, at søge at gøre godt overalt, hvor der er Trang til Stede, at søge efter Retfærdighed og alt, hvad der er til Velsignelse for Menneskeheden.

Det synes rimeligt, at antage, at der i Kirkens allerførste Dage ogsaa tænktes paa en Organisation af Kvinder, der i Samarbejde med Præstedømmet søgte at hjælpe til med at føre Herrens Værk fremad.

Knap tolv Aar efter Kirkens Organisation mødtes Torsdag Eftermiddag den 17. Marts 1842 efter Invitation af

Præsident Joseph Smith atten Kvinder i hans Hjem for at organisere en Forening.

Beretningen om dette det første Møde i Den kvindelige Hjælpeforening er enestaaende. Stedets og Lejlighedens

Elizabeth Ann Whitney. Emmeline B. Wells. Eliza R. Snow.

Højtidelighed og Værdighed giver os et bemærkelsesværdigt Billede. Her var en Del Kvinder til Stede, som under Herrens Profets Ledelse skulde blive Ledere for Kirkens Kvinder. De var forholdsvis unge, idet den ældste, Elizabeth Ann Whitney, var 41 Aar og den yngste, Bathsheba W. Smith kun var 19 Aar gammel. Til Stede sammen med Præsident Smith var Ældsterne John Taylor og Willard

Richards. I dette Møde fastsattes de fundamentale Principper og Grundvolden, hvorpaa Den kvindelige Hjælpeforening har bygget og fungeret i næsten et Aarhundrede.

Kvinderne fik Besked paa at lede deres Møder i Overensstemmelse med parlamentarisk Skik, og der blev givet en Demonstration. I vore Tider er dette ikke mærkeligt; det var uhørt for hundrede Aar siden. Der blev givet Instrukser om Embedsmændenes Pligter, Nedskrivning af Referater og Arbejdet i det hele taget. Under sine Bemærkninger raadede Profeten dem til »at faa Brødrene til at gøre gode Gerninger ved at sørge for de fattige — ved at søge efter Folk, der trængte til Hjælp, at hjælpe til med at styrke Samfundets Dyder.« Han sluttede sin Tale med inspirerende Ord, som var en Velsignelse: »Jeg giver jer nu Nøglen i Guds Navn, og denne Forening skal glæde sig, og Kundskab og Intelligens vil tilflyde jer gennem den.«

Organisationen blev stiftet i Overensstemmelse med den foreskrevne Metode. Emma Smith blev valgt til Præsidentinde; hun valgte Sarah M. Cleveland og Elizabeth Ann Whitney som sine Raadgivere; Eliza R. Snow blev Sekretær, Phoebe N. Wheeler assisterende Sekretær og Elmira Coles Kasserer. »Alt, hvad jeg har at give til de fattige, vil jeg give til denne Forening,« sagde Profeten. Senere lagde han et fem Dollars Guldstykke paa Bordet, til Start af et Hjælpefond. Saaledes blev Den kvindelige Hjælpeforening til.

Foreningen voksede hurtigt, og i Løbet af ganske kort Tid stod 1275 tilsluttet denne Organisation. Paa Medlemslisten findes Navne paa mange store Kvinder i Kirken, som har efterladt en velsignelsesrig Arv til Kvinderne af i Dag; blandt dem var Lucy Smith, Profeten Josephs Moder, og vi bøjer os i Ærbødighed. Hendes brændende Vidnedsbyrd i Nauvoo-Møderne var en Inspiration og Velsignelse. Denne Kvinde spillede en betydelig Rolle ved Kirkens Grundlæggelse. Hun troede paa og hjalp sin Søn Joseph fra Tiden for hans første Syn til hans Livs Ende; hun opbevarede en Rapport om hans Barndom og første Arbejde, uden hvilken ingen komplet Historie om hans Liv kunde være sandfærdigt skrevet. Hvad skylder vi ikke hende?

Den kvindelige Hjælpeforening fungerede i to Aar i Nauvoo under Emma Smiths og hendes Raadgiveres Ledelse; der blev afholdt 35 Møder og nogle Foreninger organiseredes i nærliggende Byer. Der var ingen Afgifter, alle Bidrag var frivillige. Medlemmerne medbragte Fødevarer,

Klæder, Traad, Garn, Husholdningsartikler, ja, endog højt skattede Juveler for at hjælpe de fattige.

I denne Periode blev vigtige Aktiviteter, som altid har været karakteristiske Træk ved Organisationen, indført: Symøder, Anskaffelse af Arbejde til Enker, Beskikkelsen af Kvinder til at besøge Hjemmene for at søge efter de trængende og at modtage Gaver af dem, der ønskede at give. Saaledes blev Den kvindelige Hjælpeforenings Lærerindearbejde paabegyndt, hvad der altid har været en meget betydningsfuld Del af Arbejdet.

Paa Grund af Tilstande, der herskede før og efter den tragiske Begivenhed ved Josephs og Hyrums Martyrdød i Carthage, blev Møderne suspenderede i 1844.

Under Flugten fra Nauvoo og Rejsen vestpaa virkede Foreningen ikke som en organiseret Enhed, selv om Kvinderne ganske vist fortsatte deres Velgørenhedsarbejde, naar som helst Lejlighed gaves. I Winter Quarters holdt Elizabeth Ann Whitney Møder under sit Ophold der, for der var Brug for gode Gerninger og trøstende Ord i disse Arbejdets, Lidelsens, Knaphedens og Sorgens Dage.

Næsten alle de første Funktionærer og Medlemmer rejste i forskellige Selskaber mod det ukendte Land et eller andet Steds paa den anden Side af Klippebjergene. Foran dem laa Aar, hvor de maatte vænne sig til Livet i en Ørken under mærkelige og farlige Forhold, og dog bevarede de i Hjertet Arbejdets Aand og Lære. Eliza R. Snow rejste i et af de første Selskaber. Hun havde med sig de værdifulde Optegnelser — Nauvoos kvindelige Hjælpeforenings Referatbog, en hellig Bog, saa fuld af værdifulde historiske Beretninger, Raad og Profetier.

Efter Ankomsten til Bjergenes Dale blev der allerede saa tidligt som 1851—52 dannet midlertidige Foreninger i flere Wards. Selv om alle var fattige, var der ingen der led Nød. I 1853 blev der afholdt et Møde i den Hensigt at organisere en Forening og faa paabegyndt en Skole, som skulde undervise Kvinderne i Fødselshjælp og Sygepleje, da dette var en paatrængende Nødvendighed. Det blev overdraget Zina D. H. Young at organisere dette Arbejde. Fra dette Tidspunkt til 1857 blev der organiseret elleve Foreninger i Salt Lake City, en i Ogden, en i Provo og en i Nephi, da Arbejdet for anden Gang blev afbrudt ved Johnston-Hærens Indtrængen.

I 1866 beskikkede Præsident Brigham Young Eliza R. Snow til at besøge alle Kirkens Wards og hjælpe Biskopperne med at organisere kvindelige Hjælpeforeninger. Han kaldte ogsaa Zina D. H. Young til dette Arbejde. Eliza R. Snow blev Lederen af Organisationen og valgte Zina D. H.

Young og Elizabeth Ann Whitney som sine Raadgivere med Sarah M. Kimball som Sekretær.

De rejste til alle Pladser i det da nye Territorium for at organisere, opmuntre og vejlede Kvinderne. De kørte paa de daarligst tænkelige Veje i enhver Art Køretøj, undertiden faret vild i Ørkenen. Intet afskrækkede dem, saa stærkt var de besjælede af Arbejdets Betydning.

Det var Prærievognens Dage, da der var Brug for Midler til at hjælpe de Hellige til at emigrere fra de forskellige Lande og sørge for dem ved Ankomsten, indtil de selv havde faaet deres eget Hjem. Det var ogsaa en Tid, hvor der blev bygget Skoler og Mødehuse, skabt nye Industrier, og hvor de Hellige igen gik i Gang med at bygge et Tempel. I alt dette tog Den kvindelige Hjælpeforening Del. Fra denne Tid blev der regelmæssigt afholdt Møder, der blev gjort store Fremskridt og mange Ting udført. Troen blev styrket gennem Vidnedsbyrd, og mange af Aandens Gaver gjorde sig gældende. Medlemmernes Flid var stor. Hvert eneste lille Stykke Tøj blev sparet og lavet til Tæpper og syet om til alle mulige Formaal.

Med Jernbanens Komme i 1869 var der udprægede Forandringer i Den kvindelige Hjælpeforening. Bragt i nærmere Berøring med Verden gennem Post, Telegraf og Togforbindelser, var det lettere at faa Bekvemmeligheder, og Fremskridtet tog Fart. Besynderlig nok var den første udprægede Forandring den, at Kvinderne fik Valgret ved Lov af den 12. Februar 1870, fulgt af et Byraadsvalg den 20. Februar, da Utahs Kvinder havde Privilegiet at udøve deres Stemmeret og blev paa denne Maade de første Kvinder, der stemte i De forenede Stater. Det vakte Glæde i Kvindekredse, og Susan B. Anthony og Elizabeth Cady Stanton aflagde Besøg i Utah for at gøre Brug af Utah Kvinderne i deres Propaganda.

Det blev nu en Nødvendighed for Kvindeforeningens Medlemmer at faa et Blad eller Tidsskrift som et Middel til at fremsætte deres Maal og Instruktioner, at fortælle om Fremgang i de forskellige Grene og at være i nøjere Berøring med Medlemmerne, hvorfor et Blad blev udgivet i 1872 som Organ for Den kvindelige Hjælpeforening. »The Exponent« (Bladets Navn) var paa den Tid det eneste kvindelige Tidsskrift mellem Boston og Stillehavskysten. Udgivelsen varede i 42 Aar, de første tre med Lula Greene Richards som Redaktør og Resten af Tiden udgivet af Emmeline B. Wells. Dets interessante Spalter var fyldt med værdifuld Historie og Oplysning om Kvinder og de Sidste Dages Hellige. Det blev i 1914 efterfulgt af det nu-

værende »Relief Society Magazine« (Kvindelig Hjælpeforenings Magasin).

Andre af Foreningens usædvanlige og vigtige Aktiviteter i Tiden fra 1866 til 1886 under den store Leder Eliza R. Snows og Medarbejdere var Opførelsen af egne Huse, Køb af Land, Indsamling af Hvede til daarlige Tider etc. Kvinder blev sendt ud for at studere Medicin, især Fødselshjælp og Sygepleje, og Deseret Hospitalet, Forløberen for Kirkens Hospitaler af i Dag, oprettedes. De glemte aldrig Foreningens første Formaal, at sørge for de fattige, de syge og de trængende.«

Ved Eliza R. Snows Død i 1887 blev Zina D. H. Young Præsidentinde. Under hendes Administration traadte Den kvindelige Hjælpeforening i nærmere Forbindelse med de nationale og internationale Kvinde-Organisationer. Den kvindelige Hjælpeforening var allerede gennem dens Virkefelt og Organisation international i Formaal og Hensigt. Dette bragte Foreningen i Forbindelse med de store kvindelige Verdensorganisationer som Røde Kors, Afholdsbevægelsen og andre, og Delegerede har overværet Kongresser i alle de store Byer.

Den kvindelige Hjælpeforening har haft syv Præsidenter. Foruden de tidligere tre omtalte er der Bathsheba W. Smith, Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams og den nuværende Louise Y. Robison, alle dygtige, oprigtige og elskelige, med Kærlighed til Sagen og begavet med de Ting, der var nødvendige i deres høje Kald. Under hver af disse Ledere er bestemte Aktiviteter blevet fremmet i Overensstemmelse med Tidens Krav. Foreningen er stadig gaaet frem, idet den aldrig har tabt de Pligter af Syne, der blev Kvinderne betroet i Begyndelsen af Profeten Joseph Smith. Den er vokset i Antal, indtil den næsten har naaet de hundred Tusinde. I dens Rækker er der Hundreder af fremadskuende Kvinder, dygtige og talentfulde, villige til at give deres Tid til Arbejdet, medens Tusinder af andre er glade og lykkelige for den Kundskab og de Velsignelser, Foreningen yder.

Foreningen yder sit Bidrag til enhver stor Bevægelse til Forbedring af Verden, saadan som Opdragelse til Fred, Afholdssagen, Afskaffelse af Forbrydelser, og især er Medlemmerne interesserede i Lovgivningsarbejdet, som kan hjælpe Kvinder og Børn.

Det var Victor Hugo, der sagde »det nittende Aarhundrede var Kvindens Aarhundrede«. Det var Timen for Kvindernes Opvaagnen, da de blev kaldet til Handling. Dagen gryede for Kvindens Frigørelse. I det tyvende Aarhundrede — Tiden for herlige Fremskridt i Videnskab,

Kunst og Opdagelser — maa meget forventes af dem, paa hvem Arbejdet er faldet; de er kommet i Besiddelse af en rig Arv fra Fortidens hellige Kvinder.

I taknemmelig Anerkendelse har Den kvindelige Hjælpeforening gennem dens Funktioner oprettet levende Mindesmærker til Fremme af Opdragelse og Uddannelse, Litteratur, Sygepleje, Tempelarbejde, Omsorg for ugifte Mødre og social Velgørenhed.

I 1933 blev et Monument — under Præsidentinde Louise Y. Robisons Ledelse — rejst i Nauvoo paa den Grund, hvor den Bygning stod, hvori Den kvindelige Hjælpeforening organiseredes af Profeten Joseph Smith.

Store Muligheder ligger foran Kvinderne i Dag. Eftersom de naar Højderne i Opnaaelse, maa de da se tilbage paa Aarene med taknemmeligt Hjerte i Mindet om den Tjeneste, der frit er ydet af Grundlæggerne af Den kvindelige Hjælpeforening.

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Ungdomsforeningerne afholdt den 25. Februar deres aarlige »Guld og Grønt Bal«, som i alle Maader blev en storslaaet Sukces. Ungdomsforeningerne fra Malmø var i Aar blevet indbudt til Festen, og gjorde deres til, at Aftenens Forløb blev saa straalende. Ballet var i alle Henseender en straalende og kultiveret Fest. Søster Gerda Beyer blev kronet til Dronning af Præsident Garff. Hendes Hofdamer var Solveig Als og Grethe Strømberg. Der blev for første Gang lanceret den smukke M.I.A. Dans, som i længere Tid har været indøvet af Missionærerne. — Der var ca. 150 til Stede.

Ankomst.

Følgende Missionærer er ankommet til Den danske Mission:

Hans Chr. Nielsen, Huntsville, Utah.
Jarvis M. Petersen, Brigham City, Utah.
Herbert N. Williams, Weston, Idaho.
Alvin N. Christensen, Vaughn, Montana.
Ellis Giles Nielsen, Tuzon, Arizona.

De er alle blevet beskikket til at arbejde i København, og vi nedbeder Herrens Velsignelser over dem i deres ansvarsfulde Kald.

Forflyttelser.

Nedennævnte Ældster er blevet forflyttet:

Phil Don Jensen fra København til Esbjeg.
Arthur T. Hansen fra København til Randers.
Dale Higginson fra Aarhus til Randers.
Don Verle Breinholt fra København til Randers.
Morris C. Whitlock fra København til Aarhus.
William H. Thomson fra København til Aarhus.
Harold Yates Andersen fra Aarhus til Esbjerg.

Det ældste og yngste Medlem af Kv. Hjælpeforening.

Søster Hansine Franck, København, er uden Tvivl det ældste Medlem af Den kvindelige Hjælpeforening i Danmark. Søster Franck blev født den 29. September 1848 og fylder saaledes 91 Aar til September. En høj Alder! Ja. Men Søster Franck er stadig aandsfrisk og følger med i Tidens Spørgsmaal. Hun har været Medlem af Kvindelig Hjælpeforening, lige siden hun kom ind i Kirken den 28. November 1897, og var en lang Aarrække dens Kassererske.

Hansine Franck.

Søster Franck tænker med Glæde paa sine mange Venner indenfor Kirken baade i Danmark og i Amerika. Hun har et stærkt Vidnesbyrd om Evangeliet og beder daglig for Kirken, dens Medlemmer og Ledere.

Søster Franck har været en trofast Sidste Dages Hellig og en fin og nobel Kvinde. Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelse paa hende.

Trods den store Aldersforskel har Søster Sigrid Simonsen, Randers, det samme Maal i Livet som Søster Franck: at arbejde for Sandhed og Ret. Søster Sigrid blev døbt den 12. April 1932 af Ældste Orson B. West og fylder den 4. Maj 16 Aar. Selv en purung Pige som Sigrid kan faa Glæde og Velsignelse af at komme i Kvindelig Hjælpeforening og tage aktiv Del i Arbejdet. Og vi ved, at hvis denne vor unge Søster vil fortsætte i det samme gode Spor, som hun er begyndt med, at hun da vil opnaa Lykke og Glæde her i Livet. — Sigrid er en ung Pige med et glad Smil og et vindende Væsen, som har skaffet hende mange Venner. Vi beder, at Herren vil skænke hende en lys og lykkelig Fremtid.

Sigrid Simonsen.